

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῶν Ὑπουργείων τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλεγεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν δημοσίαις καὶ ἐκ τῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ ἐκρημμότατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος δραχμ. 75. Ἐξέμνητος 80. 40. Τρίμηνος 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10. Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἡρώιδους ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 48

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—ὦ, ὅχι! ἔκαμε πάλι ὁ Γιώργος.

—Ἐμαθξ, ἐξακολούθησε ὁ Παῦλος, πὼς στὴν ἀρρώστια τῆς τὴν περιποιήθηκες δλάκερη βδομάδα, σὰν ἀληθινὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐλεύου. Θάλαβες λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσεις διὰ τὸ ἄλλοτινὸν κοριτσάκι ἔγινε τώρα ὥραία κόρη, μὲ μαλλιά ξανθὰ σὰν τὰ στάχια καὶ μάτια γαλανὰ σὰν τὸν οὐρανόν.

—Ἐκνθὴ! ἔκαμε ὁ Καρδινιάκ ξαφνισμένος. Μοῦ μιλεῖς γιὰ τὴν δεσποινίδα Λουκία Ραμπλό;.. Μὰ αὐτὴ παντρεύτηκε...

—Ἡ Λουκία παντρεύτηκε; φώναξε ὁ Παῦλος. Μὰ ἀπ' τὸ φεγγάρι πέφτεις, χριστιανέ μου; Ἡ Ἐριέττα παντρεύτηκε!

—Ἡ Ἐριέττα; Μὰ ὅχι! Δὲν εἶναι δυνατὸ! Ἡ Λουκία δὲν πῆρε τὸ γιαιτρὸ πού τὴν ἔκαμε καλὰ, στὴν Κίτα;

—Τί λές, φίλε μου! Ὁ γιαιτρὸς πῆρε τὴν Ἐριέττα, πού ταξίδεψε μαζί του ἀπ' τὸ Σαιν-Λουὶ στὴν Κίτα... Πὼς σοῦ κατέβηκε πὼς πῆρε τὴν ἀρρωστή του;

—Πὼς μοῦ κατέβηκε; ψιθύρισε ὁ Γιώργος.

Καὶ βρέθηκε σὲ μεγάλην ἀμηχανία, μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν.

Ἀλήθεια, πὼς εἶχε σχηματίσει αὐτὴ τὴν ἰδέαν;

Μήτε κι' αὐτὸς δὲν τῷ ξέρε.

Πὼς κόλλησε στὸ μυαλό του ἡ μεγάλη αὐτὴ παρεξήγηση; Συγκέντρωσε τίς ἀναμνήσεις του. Ὁ ὑπολοχαγὸς Φλαντὲν τοῦ εἶχε γράψει: «ὁ γιαιτρὸς θὰ τοιμπήσῃ προῖκα μὲ οὐρά...» Μὰ μὲ τὴν ἀπρεπὴ αὐτὴ φράσιν δὲ

μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβει πιά ἀπ' τίς δύο κόρες τοῦ κ. Ραμπλό παντρεύεταν ὁ γιαιτρὸς. Κι' ὁ Γιώργος εἶχε σκεφθῇ διὰ τὸ γιαιτρὸς θάπερνε τὴν ἀρρωστή, πού τὴν εἶχε σώσει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ χάρου. Τί φυσικότερο ἀπ' αὐτό!

Μὰ ἡ τύχη τάφερε ἔτσι, ὥστε ἡ παρεξήγηση αὐτὴ νὰ βαστήξῃ καιρό. Πρῶτα-πρῶτα, χάθηκε τὸ γράμμα τοῦ κ. Ραμπλό, πού ἀνάγγελλε τοὺς γάμους τῆς κόρης του καὶ πού θάβγαζε εὐθὺς ἀπ' τὴν πλάνη τοῦ τὸν Καρδινιάκ. Ὑστερα, ὁ κ. Ραμπλό, σὰ κατοπινὰ γράμματά του, ἔκρινε περὶ τὸ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις γιὰ ἓνα ζήτημα, πού δὲ φανταζόταν πὼς ὑπάρχει, κι'

ἔστειλε στὸν νέον φίλον του χαίρετίσματα κι' ἀπ' τίς δύο κόρες μαζί. Γιατὶ κι' αὐτὸς δὲν ὑποπτεύεταν τὰ αἰσθημάτων τοῦ Γιώργου, κι' ἡ Λουκία εἶχε κρυφτῇ μὲ πολλὴ προσοχή, ὡς τὴν ἡμέραν πού προδόθηκε μπροστὰ στὸν Παῦλο, ὅταν ἔμαθε πὼς ἔφσυγε γιὰ τὸ Τογκίνο.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἔδωσε στὸ φίλον του νὰ καταλάβει πὼς μιὰ καρδοῦλα χτυποῦσε γι' αὐτὸν στὴ Γαλλία, καταλαβαίνεις πιά πὼς δὲ δίστασα νὰ μπαρκάρω γιὰ τὸ Τογκίνο καὶ νὰ δώσω σ' ἔλους τὴν ὑπόσχεσιν πὼς θὰ σὲ φέρω πίσω. Πρέπει ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ ὅτι, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦφυγες, ἀσχολήθηκα στὴ ζωγραφικὴ, κι' ἔχω πάρει τὸ τρίτον μετάλλιον στὴν ἐκθεσιν...

Ὁ Γιώργος, βυθισμένος στὶς σκέψεις του, δὲν ἔδωκε προσοχήν στὴν καινούργια αὐτὴ πληροφορία. Μὰ ὁ Παῦλος δὲν τὴν ἄρισε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη:

—Τὸ τρίτον μετάλλιον, τὰ κοῦς! φώναξε.

—Ναί, τὰ κοῦω: τὸ τρίτον μετάλλιον εἶπες; τὰ συγχαρητήριά μου. Γιατὶ δὲ μοῦ τῷ γραφες αὐτό; Κι' ἐγὼ θαρροῦσα πὼς δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας καρικατουρίστας ἐφημερίδων.

—Ἀ, μὰ δὲν ξέρεις τί πάθος ἔχω γιὰ τὴν Ἀνατολή, τοὺς ὠραίους οὐρανοὺς τῆς, τοὺς μινιάρδες τῆς, τίς ἀάσεις τῆς. Ἀνῆλκω στὴ σχολὴ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ γιὰ νὰ περάσω τοὺς συναδέλφους, πού δὲν πατοῦν τὸ πόδι τους παραπέρα ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Αἴγυπτον, σκέφτηκα: Τὸ Τογκίνο, νὰ ἡ πιὸ ἀληθινὴ Ἀνατολή. Θὰ γίνω ὁ ζωγράφος τῆς μακρισμένης Ἀνατολῆς καὶ θὰ κάμω πίνακες πού θὰ κολυμποῦν στὸ

«Ἐμένα λέει γυαλοτό! φώναξε ὁ Μπόλβιτς...»
(Σελ. 370, στ. 6')

κίτρινο. Κίτρινο σε φόντο μπλέ, να ή τελευταία τεχντροπία!

Ο Γιώργος χαμογέλασε με τη φλυαρία του φίλου του. Δεν είχε αλλάξει. Είχε ασχοληθεί στη ζωγραφική, με καρδιά ζεστή και γεμάτη από τον ενθουσιασμό που είχε όταν ήταν παιδί.

Όσο, όταν ο υπολοχαγός του ζήτησε πληροφορίες για τον πατέρα του, για το θείο Έρρικο, για όλους εκείνους, που μαζί τους πέρασε κάμποσες βδομάδες την τρομερή χρονιά, το γέλιο χάθηκε άμέσως απ' το πρόσωπο του ζωγράφου.

Τώρα και λίγα χρόνια, είχε μείνει σχεδόν μόνος στον κόσμο. Ο πατέρας του, ο ακούρατος στρατιωτικός γιατρός, πούχασε την υγεία του στις τραγικές περιπέτειες του 1870, είχε πεθάνει. Η καλή και πονετική μητέρα του, είχε πεθάνει κι αυτή. Κι η Ζην-νέτα, η καλή μαγείρισσά τους, είχε άφσει κι αυτή την τελευταία της πνοή, ύστερ' από λίγους μήνες. Γιαυτό κι' ο φίλος μας, φεύγοντας τη μοναξιά, ζήτησε παρηγοριά στα ταξίδια.

Μόνο ο θείος Έρρικος Κουτουριέ, που τα μαλώματά του κι' οι τιμωρίες του άφιναν αδιόρθωτο άλλοτε τον άνηψό του, ζούσε ακόμα, γέρος πια τώρα, με γεμάτος δράση και τιμές. Η Κυβέρνηση του χε δώσει το παράσημο κι' οι συμπολίτες του τον είχαν βγάλει δήμαρχο στην ιδιαίτερη πατρίδα του!

Όταν ο Γιώργος είπε πως σκόπευε να ζητήσει εξάμνη αδειά, ο ζωγράφος βρήκε καλή την ιδέα του. Μα όταν πρόσθεσε πως η αδειά του αυτή άρχιζε εϋθὺς κι' ότι σε τέσσερες μέρες έπρεπε να φύγει, ο καλλιτέχνης χάλασε τα μούτρα του.

— Ά, είπε, αυτό είναι άναποδο! Έγώ λογάριζα να μείνω εδώ καμμιά δεκαπενταριά μέρες, να προφτάσω τουλάχιστο να πάρω μερικά σκίτσα. Μέσα σε τέσσερες μέρες, τί μπορώ να κάμω; Δεν προφτάνω να σχεδιάσω μήτε τον εξαίσιο αυτό κόλπο... Ύστερα, να σου πω, όγδόντα μέρες ταξίδι, χωρίς διακοπή, πάει πολύ...

— Έλα τώρα, τέσσερες μέρες σου φτάνουν να ξεκουραστείς και να ιδής και τα μέρη που θα σου δείξω εγώ, είπε ο Γιώργος, που δεν ήθελε ν' ακούσει ούτε για μιās ώρας άναβολή.

Μα το ίδιο βράδυ, τη στιγμή που κι' οι δυο έμπαιναν στην άκρόπολη του Χανσ, φάνηκε ο Πέπινος κατασυχνημένος, κι' ο Γιώργος που ήξερε τη συνειθισμένη του άπάθεια, τον ρώτησε με άγωνία τί έτρεχε.

— Τρέχει, υπολοχαγέ μου, ότι δε θα το κουνήσουμε βήμα από δω!

— Τι μου φάλλεις εκεί; Ο στρατηγός δεν άγκρινει άδεις;

— Όλες οι άδεις άνακλήθηκαν. Οι Κινέζοι έρχονται από πάνω, σαν όργη Θεού!

— Οι Κινέζοι! Στο Χανσ! Είναι να χάσει το μυαλό του κανείς! Χτες ακόμα όλα ήταν ήσυχα!

— Ήρθαν ειδήσεις βιαστικές. Ο στρατηγός Νεγκριέ πληγώθηκε. Η ταξιαρχία του σκοπεύτηκε. Έκατο χιλιάδες Κινέζοι καταβαίνουν σε θάλασσα απ' το Λάγκ-Σόν.

— Πληγώθηκε ο στρατηγός Νεγκριέ! Αυτό είναι σωστή καταστροφή! Έκαμε ο Καρδινιάν χλωμιάζοντας μονομιάς.

Και παρατώντας εκεί τον Παύλο Κουτουριέ, έτρεξε στο Έπιτελείο.

Μεγάλη συγκίνηση επικρατούσε εκεί πέρα. Οι ειδήσεις ήταν πολύ άνησυχητικές. Η ταξιαρχία Νεγκριέ, που είχε μείνει μοναχή στο Λάγκ-Σόν, ενώ η ταξιαρχία Γκιθανκέλι έδίδιζε προς το Τουγνέ Κάν, είχε πάθει σωστή πανωλεθρία.

Εξήντα χιλιάδες Κινέζοι, που άποτελούσαν τη στρατιά του Κουάγκ-Σί, περικύκλωσαν τους χίλιους πεντακόσιους Γάλλους του Νεγκριέ κι' η άνδρεία νικήθηκε απ' τον αριθμό.

Το Λάγκ-Σόν είχε κενωθεί κι' ο Γαλλικός στρατός υποχωρούσε δλοένα μπροστά στους νικητές Κινέζους, προς το Δέλτα.

— Κι' ο στρατηγός Νεγκριέ; ρώτησε ο Γιώργος.

— Έχει πληγωθεί από σφαίρα στο στήθος. Μα υπάρχουν έλπίδες να σωθεί.

Ο Καρδινιάν άνάσανε. Ήξερε κι' αυτός πως ο γενναίος στρατηγός άξιζε μόνος του πολλούς χιλιάδες άνδρες κι' ότι μόνον τόνος του ήταν άρκετό να κάμει τους Κινέζους να χάσουν το θάρρος τους. Άφου ζούσε αυτός ακόμα, τίποτα δεν είχε χαθή.

Στην πόλη επικρατούσε γενική σύγχυση. Οι Άναμίτες δεν φρόντιζαν να κρύβουν τη χαρά τους. Οι Γάλλοι ήταν βουδολι σαν τάφοι.

— Να λοιπόν, πούγινε η επιθυμία σου, είπε ο Γιώργος στον Παύλο, όταν τον ξαναβρήκε. Ο Πέπινος είχε δίκιο: Η άναχώρησή μας μεταιώθηκε.

— Για πάντα;

— Όσο τουλάχιστο δε διορθώνεται η κατάσταση. Δεν είναι βέβαια περίπτωση για φευγιά, τώρα που οι Κινέζοι μας φοβερίζουν πως θα μας ρίξουν στη θάλασσα.

Κι' ο Παύλος Κουτουριέ χάλασε πάλι τα μούτρα. Το να μείνει εκεί πολύ καιρό, τον πείραζε τόσο, όσο και το να φύγει άμέσως. Ο χαρακτήρας του όμως άγαπούσε τις περιπέτειες κι' η καινούργια αυτή όψη των πραγμάτων τον έκαμε να λησμονήσει τις καλλιτεχνικές του άνησυχίες.

Το τάγμα του Γιώργου Καρδινιάν έλαβε διαταγή να έτοιμασθή για πορεία. Ο στρατηγός Μπριέρ-Ντελλί δηγούσε όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις προς το Δέλτα, για να προλάβει την όριστική καταστροφή.

Το πρωί, ο Γιώργος ήταν έτοιμος να φύγει για τη Γαλλία. Μέσα σε μιá ώρα, είχε έτοιμάσει τη καντίνα του για να ξεκινήσει πάλι για την Κίνα.

Η στρατιωτική ζωή παρουσιάζει κάθε στιγμή παρόμοια άπρόοπτα.

— Και σύ, τί θα κάνεις σ' αυτό το μεταξύ; ρώτησε ο Γιώργος τον Παύλο Κουτουριέ.

— Έγώ; Δε φαντάζεσαι βέβαια πως θα καθήσω να σκουριάσω σ' αυτή την πρωτεύουσα, όπου οι ίθαγενείς μας στραδοκυιάζουν και παραμονεύουν τη στιγμή να μας πετοκόψουν. Θάρω μαζί σου και γώ, στην Κίνα.

— Θάκοιλουθήςεις το στράτευμα;

— Και βέβαια. Σ' γνωρίζεις το στρατηγό Μπριέρ-Ντελλί. Μπορείς να του ζητήσεις την άδεια νακοιλουθήςεις τις επιχειρήσεις ένας ζωγράφος. Δίνουν άδεις στους δημοσιογράφους και δε θα δώσουν σ' έναν καλλιτέχνη; Πές του πως έχω πάρει το τρίτο μετάλλιο.

— Τι έκανε λέεις; Τρελλάθηκα να πάω στο στρατηγό να του ζητήσω τέτοια πράγματα; Δεν καταλαβαίνεις σε τί κατάσταση θα βρίσκεται τώρα; Σκέψου ότι η Κυβέρνηση ήθελε, με κάθε θυσία, μιá νίκη τώρα που πλησιάζουν οι εκλογές. Κι' αντί για νίκη, παθαίνουμε καταστροφή. Τώρα είναι φόβος να πέσει η Κυβέρνηση κι' ο καίμενος ο στρατηγός νάνακλήθι.

— Όλα άπάνω του θα τα ρίξουν.

— Πως θα τα ρίξουν άπάνω του, άφου αυτός ήταν άπασχολημένος με την άπελευθέρωση του Τουγνέ Κάν;

— Αυτό δεν έχει να κάμει. Κάποιος πρέπει να βρεθή να τα πληρώσει όλα και θα ιδής που θα βρεθή. (1)

— Όπως νάναι, εγώ θάρω μαζί σου. Τό άποφάσισα. Πάσο τους πληρώνουν τους ίθαγενείς, που κουβαλούν τις άποσκευές;

— Έξη ως έφτα πιάστρα το μήνα, ή είκοσιπέντε ως τριάντα φράγκα, — πως προτιμάς.

— Θαυμάσια! Τα μέσα μου μου έπιδέχονται να πάρω δυό. Σε παρακαλώ μοναχά να μου τους προμηθεύσεις εσύ, γιατί μόνος μου είναι άδύνατο να τους βρω.

— Και που και πως θα τρώς;

— Θα πάρω μαζί μου κονσέρβες. Έτσι δε θάχω άνάγκη από κουζίνα.

(1) Ύστερ' απ' την καταστροφή του Λάγκ-Σόν, η Κυβέρνηση Φερρύ έπεσε. Υπεύθυνος θεωρήθηκε ο άντισυνταγματάρχης Έρμπινκέ. Το Στρατοδικείο τον άθώωσε, με ή πικρα τον σκότωσε ύστερ' από λίγους μήνες. Σ.τ.Σ.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Και που θα κοιμάσαι;

— Θ' αγοράσω μιá σκηνή, τί εύχή!.. Ύστερα, μη σε νοιάζει, θα τον μερώσω γώ το στρατηγό σου. Θα του χαρίσω ένα πορτραίτο του, όπου θα τον έχω ζωγραφίσει με σπουδαίο ύφος και τότε θα με προσκαλέσει στο Έπιτελείο του.

Άφισέ με και θα ιδείς... σ' έξη μήνες θα βάζω στην κάρτα μου: «Ζωγράφος του στρατού του Τογκίνου». Όλοι οι συνάδελφοι θα σκάσουν απ' τη ζήλεια τους!

Το ίδιο βράδυ, ο Παύλος Κουτουριέ, μαζί με τους άχθοφόρους του που δεν τους άφινε στιγμή απ' τα μάτια του, γιατί του φαινόταν υποπτοι, βάδιζε πίσω απ' τους πεζοναύτες.

Όταν έφτασαν στις Έπτά-Παχόδες, ειδήσεις πιο καθρησυχαστικές έφτασαν απ' το θέατρο των επιχειρήσεων.

Είχε γίνει υποχώρηση, μα όχι φυγή. Οι στρατιώτες του Νεγκριέ δεν ήταν παραπάνω από χίλιοι όταν άρχισαν τη μάχη με τους Κίτρινους.

Μά άφου κυρίευσαν την πρώτη, τη δεύτερη, την τρίτη γραμμή των χαρακωμάτων, γιατί σάς είπα ότι οι Κινέζοι είναι άφθαστοι στην όχυρωματική τους ικανότητα, επνίγηκαν μέσα στον άπειρον όγκο των έχθρων.

Στις 22 Μαρτίου, είχαν ξεκινήσει άννιακόσιοι είκοσιπέντε. Στις 24 είχαν μείνει πεντακόσιοι έδδομήντα πέντε. Και πεντακόσιοι έδδομήντα πέντε Γάλλοι, έστω κι' αν είχαν άρχηγό τον Νεγκριέ, δεν ήταν δυνατό να τα βγάλουν πέρα με μιάν δλάκερη στρατιά.

Χρειάστηκε λοιπόν να υποχωρήσουν προς το Λάγκ-Σόν. Ο στρατηγός, που πολέμουσε με το τουφέκι σαν τον τελευταίο στρατιώτη, έμεινε τελευταίος με την όπισθοφυλακή και κατάφερε να μαζέψει όλους τους τραυματίες.

Γιατί ήξεραν πολύ καλά τί τραγική τύχη τους περίμενε, αν έπεφταν στα χέρια των βαρβάρων που έφταναν.

Ο πανικός, ο φοβερός πανικός που μεταβάλλει τα καλύτερα στρατεύματα σε μπουλούκια δίχως λογικό, δεν ήταν μακριά. Μα εδώ φαίνεται τί μπορεί να κάμει ένας ικανός άρχηγός στις κρίσιμες στιγμές, όταν ο στρατός του είναι άφοσιωμένος σ' αυτόν και τον άγαπά.

Ήταν ή ώρα που η τελευταία έπιθεση είχε στοιχίσει τόσο άκριβά στο Κουά-Άι, την Πύλη της Κίνας.

Οι άντρες, τσακισμένοι απ' τους κόπους, πεινασμένοι κι' άπογοητευμένοι γιατί είχαν χάσει τόσους συντρόφους, περπατούσαν με κόπο μέσα στις λάσπες, άνικανοι να ρίξουν μιá τουφεκιá ακόμα.

Οι δυστυχισμένοι στέναζαν και βογκούσαν και άκουγόταν ένας θόρυβος σαν αυτούς, που πολλές φορές είναι ικανοί να γεννήσουν τον πανικό και νάφανίσουν ένα στρατό.

(Άκολουθεί)

ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Θα σάς διηγηθώ πως τσάκασα μιá φορά απ' το σπίτι, κάποιο καλοκαίρι. Τότε είμουν ακόμα στις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου και δε μ' άφήνανε να πάω στο νησί να περάσω τις διακοπές σε κάποιο θείο μου. Δε θα σάς έστορίσω παρά το ταξίδι. Όχι πως μούτυχε κανένα αξιόλογο περιστατικό, μα πάντα θάνα ενδιαφέρο να μάθετε πως τα κατάφερα με λίγα τάλληρα στην τσέπη.

Τους είχα γίνει, που λέτε, τσιμπούρι τελευταία στο σπίτι. Έκανα όμως γαλλικά και λέγανε πως τώρα που δε θάχα άλλα μαθήματα, θάπρεπε να διάβασω κάπως.

Ύστερα δε θέλανε να με στείλουνε μόνο το περασμένο καλοκαίρι μας είχε έρθει ο θείος κι' έμεινε σπίτι για λίγο καιρό, φεύγοντας με πήρε μαζί του. Φέτος όμως δεν έννοούσαν να μ' αφήσουν.

Μη νομίζετε πως είμουν κανένα παλιόπαιδο που πάντα έκανα κείνο που μ' άπαγορεύαν. Είχα περάσει όμως τόσο περίφημα το περασμένο καλοκαίρι στο χτήμα του θείου, το νησί ήταν τόσο όμορφο, οι γειτόνοι όλοι τόσο καλοί άνθρωποι, που η θύμηση τους δε μάφηνε να ήσυχάσω.

Εί! ύστερα βαριόμουν και τη δασκάλα με τα θέματα και τις διάφορες άλλες exercices.

Έτσι ένα βράδυ, καθώς χάζευα στις άγγελίες των πρακτορείων και διάβασα, άνάμεσα σ' άλλα παρόμοια, ότι «το ταχύπλοο θαλαμηγόν άτμόπλοιοι Άδριατικός, ταχύτης κτλ.» έφευγε στις 7 για το νησί, μου μπήκε στο κεφάλι έπιμονα ή ιδέα να το σκάσω.

Σκέφτηκα πως αν τους ειδοποιούσα μ' ένα γράμμα για την άπόφασή μου αυτή, δε θάνησυχούσαν και πολύ. Για τις συνέπειες δε φοβόμουν, γιατί βέβαια σ' α θα γυρνούσα ύστερ' από δυό μήνες, τα πράγματα θάταν μέλι γάλα.

Η ώρα ήταν έξη άκριβώς. Ψάχνω τις τσέπες μου και βρίσκω πέντε τάλληρα, τέσσερα δίδραχμα και μερικές δεκάρες.

Η καταμέτρηση της περιουσίας μου με κλόνισε κάπως και για κατάστρωμα νάπαιρνα εισιτήριο, πάλι χρειαζόμουν καμιά όγδονταριά δραχμές.

Δε βαριέσαι! Λέω με το νού μου, θα μπώ στο βαπόρι κι' όταν θα μαζεύουν τα εισιτήρια, θα κοιτάξω να τρυπώσω κάπου, δεν είναι λίγοι που τα καταφέρνουν έτσι.

Και στο κάτω-κάτω, σ' α με πιάσουν, δε θα με ρίξουν στη θάλασσα.

Η ώρα περνούσε σ' αυτό το μεταξύ και θάπρεπε να ένεργήσω γρήγορα αν ήθελα να φύγω.

Το ταξίδι στο βαπόρι θα βαστούσε δεκαπέντε ώρες πάνω-κάτω κι' έπρεπε βέβαια κάτι να φάγω ακόμα απ' τη σκάλα που θα μάφηνε το βαπόρι, ως το χτήμα του θείου που βρίσκεται στα τριγυρινά ενός χωριού, στην άλλη άκρη του νησιού, είναι μιá άπόσταση ως σ' άράντα χιλιόμετρα κι' όπως είναι όλο πετρώτα βουνά, πρέπει να περπατά κανείς περισσότερο από όκτώ ώρες. Ψωνίζω λίγο τυρί, μιá μισοκάρινη φραντζολίτσα φωμί και τα τυλίγω σε μιάν έφημερίδα. Η ώρα είναι έπτά παρά-είκοσι. Κάθομαι και γράφω ένα σημείωμα για το σπίτι.

Φωνάζω ένα μικρό και το δίνω — το δέω να το πάη ύστερ' από ένα τέταρτο. Μετά, χωρίς να βγάλω εισιτήριο, άνεβαίνω στο βαπόρι. Φορτώνανε κείνη τη στιγμή μερικές κάσες και τα βιντζια κάνανε μιá διαδολεμένη φασαρία. Στην πλώρη και στις κουβέρτες, κοντά στα καζάνια, ήταν μερικές παρέες από στρατιώτες και λαϊκούς ανθρώπους καθόντανε διπλοπόδι οι περισσότεροι και κουδέντιαζαν. Η ώρα είναι παρά πέντε και το βαπόρι δε μοιάζει νάχη όρεξη να ξεκινήσει.

— Δε θέλεις να με προφτάσουν; λέω με το νού μου.

Κοιτάω το ρολόι της πόλης να δώ αν πηγαίνω σωστά. Μολονότι δεν το βλέπω καθαρά, ξεχωρίζω το λεπτοδείκτη που πλησιάζει την κορυφή.

Έπιτέλους το βαπόρι σφυρίζει για πρώτη φορά. Καθώς κοιτάω ψηλά κατά την τσιμινιέρα, πέφτει το μάτι μου σε μιá ταμπέλα βαλμένη στο κάγκελο της γέφυρας, πιάει στη σκάλα «άπαγορεύεται ή άνοδος εις τους έπιβάτας του καταστρώματος». Να πάρ' ή εύχή! θα κοιμηθώ μαζί με τους φαντάρους, δεν έχω τουλάχιστο μιá κουβέρτα.

Το βαπόρι ξανασφυρίζει. Τώρα άρχίζουν να σηκώνουν την άγκυρα. Ο έλικας ταραίζει τη θάλασσα, που το νερό της, άνάμεσα στους άφρούς, ξεχωρίζει μ' ένα χρώμα πράσινο γαλάσιο πολύ άνοιχτό.

Μιá τελευταία σφυριγματιά, πιο δυνατή απ' τις άλλες και το βαπόρι άρχίζει να προχωρή. Ξεκινούμε ή ώρα είν' έπτά και τέταρτο.

Όταν άφήνει κανείς ένα λιμάνι για νάνοιχτη στο πέλαγο, νοιώθει πάντα μιá βαθειά συγκίνηση. Όσο το πλοίο μακραίνει απ' τη στεριά, όσο πλαταίνουν οι όρίζοντες, τόσο και δυνάμυνει μέσα μας ή αίσθηση της άπεραντοσύνης. Νοιώθουμε τον έαυτό μας ένα μικρό, τόσο δα πραγματάκι, άφημένο στο έλεος του Θεού και των κυμάτων.

Όσο για μένα, ένιωθα μιá γλυκειά ταραχή γεμάτη κατανύξη.

(Άκολουθεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΙΟΥΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΜΕ καταπνέει αὐτὸν τὸν καιρὸ ὁ θάνατος ἐνὸς μεγάλου μου φίλου, τοῦ Ἑμμανουὴλ Λυκούδη. Δὲν πιστεύω νὰ κοῦτε τὸνομά του γιὰ πρώτη φορά. Εἶν' ἓνα ὄνομα ἀπὸ τὰ πιδ γνωστὰ τῆς Λογοτεχνίας μας. Θὰ τὸ εἰδότες καὶ στὰ Νεοελληνικά σας, κάτω ἀπὸ καλὴν ὥρα διήγημα. Θὰ τὸ ἀπαντήσατε ἐπίσης καὶ στὴ Διάπλασι. Καθόλου ἀπίθανο νὰ διαβάσατε κι' ἐλόκληρο βιβλίο μὲ τὸνομ' αὐτὸ στὸ ἐξώφυλλο. Γιατὶ ὁ Λυκούδης, ἀπὸ χρόνια, ἔγραφε παντοῦ μυθιστορήματα, διηγήματα, δοκίμια, κοινωνικὰ μελέτες, χρονογράφηματα ἀπ' ὅλα. Ἦταν ἓνας λαμπρὸς πεζογράφος ποὺ τιμήθηκε τελευταία καὶ μὲ τὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων. Πολλὰ βιβλία του ἔχουν ἐκδώσει ὁ Κολλάρος κι' ὁ Σιδέρης, βιβλία γιὰ βιβλίο, ποὺ κυκλοφοροῦν πλατεία.

Κι' ἄλλα ἀκόμη βιβλία, εἰδικότερα, ἔχει γράψει καὶ τυπώσει ὁ πεζογράφος μας. Γιὰ τοὺς κυνηγούς, ἐπειδὴ ἦταν κι' ὁ ἴδιος ἓνας κυνηγὸς περιήγματος γιὰ τοὺς ψαράδες, σὰν ἐρασιτέχνης ψαρὰς μανιακός· καὶ τέλος γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες, τοὺς νομικοὺς, τοὺς δικαστικούς, τοὺς δικηγόρους, σὰν ἐφέτης, νομικὸς σύμβουλος καὶ δικηγόρος. Γιατὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Λυκούδη ἦταν μοιρασμένη στὴν Ἐπιστήμη καὶ στὴ Λογοτεχνία. Κι' ὅσον καιρὸ τοῦ ἄφιναν ἐλεύθερο οἱ δύο αὐτὲς μεγάλες καὶ κύριες ἀσχολίες, — τὸ εἴπαμε δὲ πολλές φορές· ὅποιος θέλει, βρίσκει καιρὸ γιὰ ὅλα κι' οἱ πιδ πολυάσχολοι εἶναι κι' οἱ πιδ εὐκαιροί, — τὸν ἀφιέρωνε στὰ σπῶρ, στὰ ταξίδια, στὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, στὴν οἰκογένειά του ποὺ τοὺς ὑπεραγαποῦσε. (1849-1925.)

Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς ἦμουν κι' ἐγὼ καί, μπορῶ νὰ καυχῶμαι, ἀπ' τοὺς λίγους. Γνωριστήκαμε πρὸ τριάντα χρόνων στὰ γραφεῖα τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας», τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, νὰ ποῦμε, περιοδικῶς τῆς ἐποχῆς ποὺ συνεργαζόμαστε κι' οἱ δύο κι' ἀπὸ τότε ἡ φιλία μας διατηρήθηκε ἴσαμε τὸ θάνατό του. Ἰσως μάλιστα, τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ ἔγραψε, λίγες μέρες πρὶν πεθάνῃ, ἦταν σὲ μένα, γιὰ κάποιον τοῦ ἀνέκδοτο βιβλίο, ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ ἐπιμεληθῶ τὴν ἐκδόσή του. Μὲ τράβηξε ἐξαρχῆς κοντὰ του μὴ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια ποὺ μοῦ εἰδεινε, μὴ προσοχῇ, ἓνα ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὰ πιδ μικρά μου κι' ἀσήμαντα... Καὶ μοῦ ἔδειξε ἐντύπωση ἡ καλοσύνη του, ἡ τρυφερότητά του, ἡ εὐαισθησία του, ἡ εὐσυνειδη-

σία του, ἡ ἀγάπη του, ὁ οἶκτος τοῦ πρὸς κάθε ἀνθρώπινη δυστυχία, — ὁ οἶκτος αὐτὸς ποὺ τοῦ ἔχει ἐμπνεύσει καὶ τὰ ὠραιότερά του διηγήματα, — κι' ὁ πατριωτισμὸς τοῦ ὁ μεγάλος. Γιατὶ μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἐνθ' μοίραζε τὸν καιρὸ του σὲ τόσα, ὅλον πάλι μαζί, ὁλάνθερα, ὁ Λυκούδης τὸν ἀφιέρωνε στὴν Πατρίδα. Ἦταν ἡ μόνη του σκέψη, ἡ θρησκεία του. Γι' αὐτὴν πρῶτα-πρῶτα τᾶκανε δλα' ἔπειτα γιὰ τὴν οἰκογένειά του ποὺ συμπεριλάμβανε καὶ τοὺς φίλους του· κι' ἔπειτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Διάβαζε δ,τι ἔγραφα, δ,τι δημοσίευα, ἀπὸ τότε ποὺ γνωριστήκαμε ὡς τὶς τελευταῖες τοῦ ἡμέρες. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ μὲ συναντοῦσε, — σπανιότερα τὰ τελευταία χρόνια, — ἤξερε νὰ μοῦ πῇ ποῦ βρισκόταν τὸ μυθιστόρημα ποὺ δημοσίευα στὸ «Ἑθνος», τί ἔργο εἶχα δώσει νὰ παιχθῇ στὸ θέατρο, ἢ τί κρίση εἶχα κάνει γιὰ τὸ τάδε βιβλίο. Μὲ «παρakoλουθοῦσε», καθὼς λέμε, ὅσο ἴσως κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς φίλους μου (ἔ, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο νὰ μὲ παρακολουθῇ κανεὶς ἐμένα· σκορπίζω τόσο πολλά!) Κι' ἐνθ' αὐτὸ μὲ κολάκευε, συγχρόνως μ' ὠφελοῦσε, γιατί ποτὲ ὁ Λυκούδης, σὰν ἀληθινὸς φίλος, ἀφοῦ μὲύκανε τοὺς ἐπαίνους του, δὲν ξεχνούσε νὰ μοῦ κάνῃ καὶ τὶς παρατηρήσεις του. Πότε μὲ παρατηροῦσε μερικὲς δικονομικὲς ἀνακρίβειες στὴν περιγραφὴ μιᾶς δίκης, σὲ κάποιον μου μυθιστόρημα· πότε μοῦλεγε πῶς δὲν συμφωνοῦσε σ' ἓνα συμπέρασμα μου κοινωνικό· πότε πῶς τοῦ φαινόταν ὑπερβολικὸς ἓνας χαρακτήρας· πότε πῶς εἶχ' ἀλλοιώσει κάποιον δημοτικὸ τραγούδι. Συζητούσαμε. Καὶ σ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις, ὁ μεγάλος μου φίλος εἶχε στὴ διάθεσή μου ὅλη του τὴν πείρα, ὅλη του τὴ σοφία κι' ὅλη του τὴν εὐθυκρισία.

Τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἀγάπη τοῦ Λυκούδη σὲ μένα τὴν ἔβρισκα φυσική, γιατί κι' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα, τὸν ἐκτιμοῦσα, τὸν σεβόμουν πολὺ, τὸν παρακολουθοῦσα, — ἀρα τὴν ἀξίζα. Πολλὲς φορές δμως μοῦ φαινόταν παράξενη, ἀνεξήγητη. Ἦταν δυνατό, ἔλεγα, νὰ γαπῇ ἐπὶ μόνο ἐμένα ἀπὸ τοσούτους συντεχνίτες του; κι' ἦταν πάλι δυνατό νὰ τοὺς ἀγαπᾷ ὅλους σὰν ἐμένα; Κάτι μυστήριον κρυβόταν ἐδῶ... Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ τὸ μυστήριον, ὕστερ' ἀπὸ τριάντα χρόνια, τὸ ἔμαθα τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδ' ἀπὸ κοντὰ, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μιλήσαμε οἱ δύο μας. Μοῦ τὸ φανέρωσε ὁ ἴδιος. Ἦταν στὸ σπῆτι του, στὸ γραφεῖο του, ὅπου μὲ εἶχε προσκαλέσει νὰ μοῦ πῇ γιὰ τὸ βιβλίο του ἐκεῖνο. Κοντὰ του εἶχε ἀνοικτὸ κι' ἓνα παλιὸ Ἡμερολόγιο Σκόκου. Τὸν ρώτησα τί διάβαζε καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε: — Τίποτα... γιὰ σένα τῶρα... καὶ

θέλω νὰ σοῦ δείξω... Καὶ νὰ σοῦ πῶ πῶς καὶ γιατί σ' ἀγαπῶ πρὶν ἀκόμα γνωριστοῦμε.

— Πρὶν ἀκόμα γνωριστοῦμε;!

— Ναι, ναι. Θὰ σοῦ πῶ.

Καὶ μοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, δύο τρία χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ γνωριμία μας στὴν «Ἑστία», ἀγνωστὸς ἀκόμα στὴ Λογοτεχνία, — γιατί ὁ Λυκούδης ἀρχισε νὰ γράφῃ ἢ τουλάχιστο νὰ δημοσιεύῃ λογοτεχνικὰ μεγάλους, ὄριμους, — εἶχε δημοσιεύσει κάποιον Ὀδοιπορικὸν στὸ Ἡμερολόγιο Σκόκου. Ἐγὼ τότε ἦμουν στὴ Ζάκυνθο. Ἀπὸ κεῖ, γράφοντας τοῦ Σκόκου τὶς ἐντυπώσεις μου, τοῦ ἐπαίνεσα καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ ἀγνωστοῦ μου Λυκούδη, γιατί μοῦ ἄρεσε ἀλήθεια. «Εἶναι μιὰ ὠραία φιλολογικὴ σελίδα» τοῦ ἔγραφα. Ὁ Σκόκος εἰδεῖξε τὸ γράμμα μου στὸ Λυκούδη. Κι' ὁ Λυκούδης, ὁ νιόδαλτος νὰ ποῦμε τότε, κολακεύτηκε ἀπὸ τὸν ἐπαινο ἐνὸς παλιού, — ἦμουν βέβαια νεώτερος ἀλλὰ πιδ μπροστὰ βγαλμένος, — κι' ἀπὸ τότε μ' ἔβαλε στὴν καρδιά του!

Ἔτσι μοῦ ἐξηγήθηκε τὸ «μυστήριον» ποὺ σὰς ἔλεγα. Χρωστοῦσα δηλαδὴ τὴν φιλία τοῦ Λυκούδη, ποὺ τόσο μοῦ στάθηκε στὴ ζωὴ μου πολὺτιμη, σ' ἓναν καλὸ λόγο ποὺ ἔγραφα γι' αὐτόν, ἔτσι ἀπλά, αὐθόρμητα, χωρὶς κανένα ὑπολογισμό, σὲ γράμμα πρὸς φίλο, ποὺ οὔτε φανταζόμουν κὰν πῶς θὰ τοῦ εἰδεινε. Τί στοιχίζει ἓνας καλὸς λόγος; Τίποτα! Κι' ὅμως νὰ ποῦ δὲν χάνεται ποτέ, ὅπως δὲ καὶ ὁ κακός. Βρίσκει δηλαδὴ τὴν ἀμοιβή του, ὅπως ὁ ἄλλος τὴν τιμωρία του... Θὰ πῇτε: Μοῦ ἄρεσε τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο τοῦ Λυκούδη καὶ τὸ ἐπαίνεσα. Βεβαιότατα! ἂν δὲν μοῦ ἄρεσε, δὲν θὰ τὸ ἐπαίνουσα ποτέ. Ἀλλ' αὐτὸ τί σημαίνει; Πόσοι τοὺς ἀρέσουν τόσα πράγματα κι' ὅμως δὲν γράφουν ἢ δὲν βγάζουν γι' αὐτὰ λέξη! Ἀπεναντίας, μιλοῦν πολὺ γιὰ δ,τι δὲν τοὺς ἀρέσει καὶ δὲν αἰσθάνονται εὐχαρίστηση παρὰ νὰ κατηγοροῦν καὶ νὰ βρίζουν. Ὅταν εἶναι συντεχνίτες, εἶναι ἡ ζήλεια ποὺ τοὺς κάνει. Μισοῦν τὸ ὠραῖο τοῦ ἄλλου, σὰ νὰ φοβοῦνται μὴν ἐπισκιάσῃ τὸ δικό τους καὶ πολεμοῦν, μὲ τὸ λόγο ἢ μὲ τὴ σιωπή, τὸν ἀξιοῦν ποὺ παραουσιάζεται, ἀπὸ φόβο μὴν τοὺς υποσκελίσῃ...

Πῇτε μοῦ τώρα, ἂν εἶχα κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἰδίωμα, θάποκτοῦσα ποτέ τὴν φιλία τοῦ Λυκούδη, τὴν πολὺτιμη αὐτὴν φιλία ἐνὸς ἐξοχου ἀνθρώπου, ἓνα καὶ χημά τῆς ζωῆς μου;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΤΕΨΗ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΑΣ

(Εἰκόνα τοῦ Fra Angelico στὸ Μουσέο τοῦ Λούβρου).

Λαμπρὸς ὁ Κύριος, γελᾷ σὺς, μ' ὁλάνοιχτες ἀγκάλες, Προσμένει τὴν Πανάχαρτη στοῦ θρόνου Του τὶς σκάλες:

— «Νά, ὁ ποθητὸς Παράδεισος τῶν Οὐρανῶν ἡ χώρα, «Ποῦ Σοῦ τὴ, εἰδείχνα ἀπ' τὴ Γῆ καὶ βασιλεύω τώρα.

Νά, τὰ μετὰξίνα χαλιὰ καὶ τ' ἀπαλὰ βελούδα, Ὅλοι οἱ σοφοὶ χρωματισμοὶ ποὺ παῖρνει ἡ πεταλούδα...

Νά, τὰ σμαράγδια τὰ λαμπρὰ διαμάντια καὶ ὅλοι οἱ λίθοι Ὅλος ὁ πλοῦτος, τὸ χρυσὸ τῆς γῆς τὸ παραμῦθι!

Νέ, τὸ λαμπρόφωτο, ἡ Πηγὴ τοῦ ἀμύλου, τοῦ ἀδύτου Φωτὸς ποὺ ψέλλουν οἱ ἀγγελοὶ καὶ πάλλουνε μαζί του.

Καὶ συντροφία μου ὑπέρροχη, μὲ τ' ἀγαπημένα χεῖλια, Τὰ φεγγαρόβλα βλέμματα, γλυκύτατα καντύλια.

Νά, κι' οἱ Πιστοὶ μου γύρω μου, λαμπροί, γαληνεμένοι Στὰ φωτεινὰ τους πρόσωπα μιὰ ἀγνὴ χαρὰ ἀνεβαίνει.

Νά, ἡ βασιλεία μου ἡ γαλανὴ κι' ὁ θρόνος ὁ θεῖκός μου, Ἀστρο ποὺ λάμπει μακρυνὰ μέσ' τὴ νυχτὶ τοῦ κόσμου.

Πάψε νὰ κλαῖς ποὺ στὸ Σταυρὸ τοῦ Γιοῦ σου ἐχύθη τὸ αἷμα, Σκύψε κι' ἀπὸ τὰ χεῖριά μου δέξου τὸ Οὐράνιο Στέμμα!

Παρίσι

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'. (Συνέχεια)

— Ἀγαπητέ μου πατέρα, τοῦ ἔλεγε ἡ Μαρίκα, ὅσο συλλογίζομαι πόσα καλὰ μοῦ ἔχετε κάνει, αἰσθάνομαι ὅτι ποτέ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου! Τώρα βλέπω πόσο εἶχα δίκιο ποὺ ἤθελα νὰ μείνω ἀνύπαντρη, γιὰ νὰ μὴν πάντα κοντὰ σας, νὰ σὰς περιποιούμαι καὶ νὰ σὰς προσέχω.

— Μὰ ξέχασες τί εἶπε ὁ γιαιτρός; ἀποκρίθηκε ὁ Γεροθώμας. Δόξα σοι ὁ Θεός, τώρα δὲν ἔχω ἀνάγκη... Μὰ κι' ἐγὼ, κόρη μου, ὅσο θυμάμαι τί ἦμουν μιὰ φορὰ — ἄνθρωπος ἀχρηστος καὶ στὸν ἑαυτὸ μου καὶ στοὺς ἄλλους, — καὶ σὲ τί καλὸ δρόμο μ' ἔφερες ἐσύ, κόρη μου, βλέπω πῶς ἀπ' τοὺς δύο μας, ἐγὼ χρωστῶ περισσότερα σὲ σένα κι' ἐγὼ πρέπει νὰ σ' ἀγαπῶ πιδ πολὺ. Φαντάσου, τί θάχα γίνεαι στὰ γηρατειά μου, ἂν δὲν σὲ εἶχα: Μονάχος, ἐρημος, φτωχός, θὰ πέθαινα στὴν ψάθα χω-

ρὶς νὰ βρεθῇ ψυχὴ νὰ μὲ λυπηθῇ. Λοιπόν, κόρη μου, μὴν τὸ ξαναπῆς πῶς μοῦ χρωστᾷς τίποτα· ἀπεναντίας ἐγὼ σοῦ χρωστῶ. Ἀκούω πάντα νὰ λένε πῶς τὰ παῖδιά ὀφείλουν πολλὰ στοὺς γονεῖς τους· μὰ τώρα βλέπω πῶς πολλοὶ γονεῖς ὀφείλουν πολλὰ στὰ παῖδιά τους, ὅταν εἶναι καλὰ σὰν τὴ Μαρίκα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

Χαῖρε, Γεροθώμα!

Ὁ Γεροθώμας εἶναι τώρα πολὺ γέρος. Δὲν ξέρει ἀκριβῶς πόσω χρόνων εἶναι, ἀλλὰ θὰ πέρασε τὰ ὀγδόντα. Εἶναι ὅμως ζωηρός, εὐκίνητος καὶ βλέπει σὰν νὰ μὴν εἶχε τυφλωθῇ ποτέ. Τὸν ἀγαποῦν, τὸν λατρεύουν ἡ Μαρίκα κι' ὁ Νίκος· τὸν λατρεύουν καὶ τὰ ἐγγονάκια του, γιατί ἡ Μαρίκα ἔχει τώρα δύο παῖδιά, ἓνα χαριτωμένο ζευγαράκι, ἀγόρι καὶ κορίτσι.

Ὁ Νίκος ἐργάζεται μὲ τὴν καρδιά

ψιθυρίζοντας φαῖδρά τὴν παροιμία: «παλιὰ μου τέχνη κόσκινο». Κι' ὅταν ὁ ἥλιος λάμπει, παίρνει τὸ κοντάρι τοῦ καὶ βγαίνει νὰ πουλήσῃ μύλους στὰ παῖδιά τῶν παλιῶν μουστερηδῶν του.

Ὁ Νίκος κι' ἡ Μαρίκα τὸν παρακαλοῦν νὰ ἡσυχάσῃ πιά, μὰ δὲν τοὺς ἀκούει. Τὶ νὰ κάμουν κι' αὐτοί, τὸν ἀφίνουν. Τοῦ δίνουν ὅμως, γιὰ νὰ τὸν προσέχῃ στὸ δρόμο, τὴν ἐγγονοῦλα του τὴ Φανή.

Ἡ κυρία Φανὴ τὴν εἶχε βαπτίσει τὴν πρώτη κόρη τῆς Μαρίκας καὶ τῆς εἶχε βγάλει τὸνομά της. Ὁ Γεροθώμας ὅμως τὴν ἔλεγε «Μαρικούλα», ἐπειδὴ ἔμοιαζε πολὺ τῆς μητέρας της ὅταν ἦταν μικρή.

— Πρόσεχε καλὰ τὸν παππού σου! τῆς λέει σταυτὶ ἡ Μαρίκα κάθε φορὰ ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ βγοῦν.

— Ἐννοια σου, μαμμά! ἀπαντᾷ ἡ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1) ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΚΑΡΥΣΤΙΝΑΚΗΣ (Κῦμα τοῦ Αἰγαίου) ἐν Ἀνδρῶ. Α' Βραβεῖον 206ου Διαγ. Λύσεων.—2) ΠΕΤΡΟΣ Π. ΤΣΑΛΑΝΗΣ (Προσώνιος Πόθος) ἐν Θεσσαλονίκῃ. Β' Βραβ. 22ου Διαγ. Ἑσπαθ. καὶ Α' Βραβ. 196ου καὶ 199ου Διαγ. Λύσεων.—3) ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ι. ΠΡΟΚΟΣ (Δοξασμένη Φωνοταλέλλα) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 219ου Διαγ. Λύσεων.—4) ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Μ. ΤΥΜΒΙΟΣ (Ὁνειρο τῆς Κῦπρου) ἐν Λευκωσίᾳ. Ἀντιπροβόσπος Συλλόγου «Ἐλευθερία», Α' Βραβ. 22ου Διαγ. Ἑσπαθώματος.

του. Τὸ ἐργοστάσιο ποὺ διευθύνει, πηγαίνει λαϊκρά· γιατί ὁ διευθυντής του ἔδωκε καλὸ ὄνομα γιὰ τὴν τέχνη του καὶ τὴν τιμιότητά του κι' οἱ πελάτες δὲν λείπουν ποτέ. Ὅλη μέρα ἀκούς ἐκεῖ τοὺς κρότους τῶν ἐργαλείων καὶ τὰ εὐθυμα τραγούδια τῶν ἐργατῶν.

Ἡ Μαρίκα ἐξακολούθησε ἀκόμα λίγα χρόνια τὸ πρῶτο τῆς ἐπάγγελμα, νὰ ντύνῃ κοῦκλες. Μὰ τώρα δὲν τῆς μένει καιρός: ἔχει τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της, τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ· κι' ἡ πεθερά της, ἡ κυρία Λεβού, παραγέρας καὶ δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὴν βοηθῇ πολὺ.

Πάντα ὅμως βοηθεῖ στὸ σπῆτι κι' ἡ γριά. Μὰ κι' ὁ φιλότιμος Γεροθώμας δὲν θέλει νὰ εἶναι ἀχρηστος, νὰ τρώῃ τὸ ψωμί του «χαράμι» καθὼς λέει. Ἔτσι, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι βροχερός, κάθεται στὸ σπῆτι καὶ φτιάχνει μύλους,

Φανή. Καὶ βγαίνουν.

Στὸ δρόμο, ὁ Γεροθώμας διηγείται στὴ «Μαρικούλα» του πῶς εἶχε βρῇ τὴν μητέρα της μικρὴ στὸ δρόμο, τί εἶχε κάμει γι' αὐτὴν καὶ προπάντων τί εἶχε κάμει ἡ Μαρίκα γιὰ τὸν ψυχοπατέρα της.

— Γι' ἀγάπη της ἐγὼ ἔγινε ἀνθρωπος, καὶ χάριξα τὴ ζωὴ μου, καὶ τώρα ἔχω κι' ἐγγονοῦλα, τῆς ἔλεγε!

Κάθε τόσο ἔκοβε λίγο τὴν ἱστορία του, ἐπαίξε μὲ χαρὰ τὴν μικρὴ του φλογέρα καὶ, ὑψώνοντας τὴ βραγχή, γεροντιστικὴ φωνή του, ἔλεγε τὸ παλιὸ τραγούδι, τὸ ἴδιο πάντα, ἀπαράλλαχτο:

Κλάψατε, κλάψατε, παῖδιά
Γιὰ νὰ σὰς πᾶρῃ ἡ μαμμά
Μυθόλιος τοῦ Γεροθώμα!

[Παράφραση Π. Ι. Φ. καὶ Γε. Σ.]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ»,

μάτι σου, δὲν ξέρω ἀκόμα τί θὰ γίνωσεν ὅσα δὲν προφθάσουν νὰ δημιουργηθῶν φέτω. Ὡς κρατῆται μερικὰ καὶ γὰρ τοῦ χρόνου θὰ ἴδω. **Εὐσταθίου Κανελλόπουλον** (1 λύσεις δὲν στέλλονται. Ε.σ. διόβησε τὸν ὀδηγὸν) **Σακουσσὸν Βιολίσταν, Γ. Μητρόπουλον** κ.τ. κ.τλ. **Ρωβύρον, Βασίλισσαν** τῶν Δουλουδιῶν, **Γλυκὸ Χαμόγελο**, **Τρέχα Βρέσμε, Παλιόπαιδο**, **Ἰδεολόνον, Μίχαν, Μαῖρον Πιερότον, Κόρην τῆς Δίμνης, Ἀσπρον Παλιάτσον, Ἀργυρὰν Σελήνην** (ἔλαβεν τὰ κομμάτια σας περὶ ἐνός).

Ἰννοσσοῦδα, Κώσταν Ἀρν, Δούνη Ἡλιοπερχυτον, (ἔλαβαν, εὐχαριστῶν).

Ἐλβιράν Γ. Στεφ., Χίμαιραν, Κορώνα Φορέβα, Ἀνοικτόκαρδον, Γιού-Γιού (ἰσ εἰλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβαν μετὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου, θὰ ἀντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 222ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 31 Δεκεμβρίου]

712. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶν' ἄγριο, φοβερό.
Τὸ δεύτερό μου διόξενικις.
Τὸ τρίτο χρησιμο γὰρ φωτισμό.
Καὶ τ' ὅλο μου ἕνας ἦρως στρα-
[τήγος.

Παιδὶν Δισβολάνι

713. Δεξιόγραφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Τὶς νότες ὁποῦ τραγουδιὸν
Ἀνακατεῖω λίγο
Καὶ με δέντοσ' καρπερὸ
Ἀιαιρίαστα τὸ σμίγιο.
Ἀλλὰ πρὸς ἐκπλήξιν πολλή
Κι μένα καὶ τὸν λύτη,
Προβάλλει χώρ' ἀγαπητὴ
Στὸν κάθε... Σαμαρεῖτη!

Παιδὶν τῶν Δασῶν

714. Συλλαβογράφοι

Ἀρχὴ καὶ τέλος
Κοντο-κοντά,
Σοῦ κανοῦν ὅσα
Θέλεις αὐγά.

Κ. μὲν Σμύρνη

715. Στοιχειογράφοι

Πῶς μιὰ νῆσος στὸ Αἰγαῖο
Θεῖο στέμμα θὰ φορέσῃ
Στὸ κεφάλι τῆς τῶρ τοῦ;
Τὸ κεφάλι ἂν ἀσαι, ἐσθί!

Κύμα τῆς Χίου

716. Τρίγωνον

* * * * * = Ἀρχαί πόλεις.
* * * * * = Θηρον.
* * * * * = Γενάρης.
* * * * * = Ζή.

Καὶ καθεῖς τ' ἴδια.

Κατετὰν Γιάννης

717. Ἐπιγραφή

ΩΙΑ ΙΟΜ
ΑΔΑ ΙΟΤΑ
ΑΔΑ ΙΙΡ
Τ Σ
ΚΑΑ ΑΙΑ
ΣΡΣ ΑΤΡΗ
ΔΑΕ ΝΤΥ
ΔΠΑ ΠΥΗΟ
Ζητεῖται ἡ ἀνίγνωσις.
Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος

717. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.
2 3 6 1 8 = Πτηνόν.
3 2 4 5 6 2 8 = Ποταμός.
4 3 2 8 1 6 7 8 = Ποιητής.
5 3 6 2 8 = Ποταμός.
6 5 3 4 2 8 = Μύρον.
7 4 7 = Ἐπίρρημα.
8 5 3 2 8 = Ποταμός.

Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν

718. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωθὶ λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ομοειδή τῶν νάποτελοῦν μυθικὴν χώραν:

Ἐκποῶ, ἀρχή, ἄλογον, ὄλιος, ἦτα, βραδύς, μιανός, ἀμάθεια.
Ἐπιπέτης Ἀετός

719. Φωνηεντόλιπον

χης-κπ-κ-σπ-σπ-χνης-νον.
Ἐθνική Πίστις

720. Γρίφος

ω
ω
τί; M ::
ω
ω
ω

Τόξον τοῦ Φοίβου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

721. Devinette

Tout parait renversé chez moi;
Le laquais précède le maître;
Le manant vient avant le roi
Et le diacre avant le prêtre!

Μάγισσα

722. Sans Voyelles

d-tt-t-prtt-c-st-msr

Βιολέττα

ΑΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 33

493. Ἀδίνιον (ἄει, δίνη, ὦν).
— 494. Πέλαγος-λαγος. — 495. Μουσικός-Μουζικός. — 496. Τὸ καρπούζι.

497. Ν Ο Σ Σ Ι Α Ρ
Ο Τ Ο Κ Ο Α Ι Ω
Α Η Ι Υ Α Λ Α Η
Ι Σ Ρ Ε Ι Ρ
Σ Ο Ι Ω
Α Σ Ω Ν

498-502. Διὰ τοῦ Τ: ταῦρος, Τίτος, τυρός, ἀνμός, ἕτος. — 503. ΠΥΘΩΝ (Πάγος, Ὑετός, Θοῖνος, Ὡτίς, Νομός) — 504. ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ (Εὐρύος, ὨΡΙον, Σεράπιον, Διομήδης.) — 505. Ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα — 506. Σοφοὶς χρῶ (σ, ρ εἰς γρ, ο.) — 507-511. Par le V: vivre, verre, voix, vérité, voile. — 512. La Bourse (τὸ χρηματιστήριον καὶ τὸ βαλάντιον.)

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταλινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗ 30ΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐκδόσις πολυτελής. — 100 Σελίδες. — 30 Εἰκόνες.
50 Συνεργαταί.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 15

Ταχυδρομικά: Ἐσωτερικοῦ Δρ. 2 Ἐξωτερικοῦ Δρ. 4

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—1245)

ΡΕΝΕ: Τύπος, σιλουέττα, ντύσιμό ἀποδίδονται στὴν Παριζιάνικὴ καταγωγὴ της! Ὑψηλὸ, δυνατοπόλος, με δόξα μαύρα μάτια, ποῦ φανερόνουν εὐγένεια καὶ ἐξυπνάδα. Ὅταν κινεῖς τὴν γωνορίαν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἀνήκει σ' ἐνδοξὴ οἰκογένεια! ΦΑΡΣΕΡ

(ΚΕ'—1246)

ΚΟΥΚΑΙΤΣΑ, θεομὰ εὐχαιριστῶ γιὰ τὴν τόσο κολακευτικὴ σιλουέττα. Ποῦ εἶσθε; θάδελα νὰ γνωριστοῦμε. Νὰ περιμένω ἕνα σας τετραδιάκι!

ΓΙΟΥ ΓΙΟΥ

(ΚΕ'—1247)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μεῖ δλα τὰ Διαπλάσσοῦλα. Στείλατε ἑ. Ἐρσοῦ 86, Ἀθήνας. Φαῖδρα

(ΚΕ'—1248)

≡ 3ος ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ≡
Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Ἀγορῶν Καρτῶν (τοποθεσιῶν). Προθεσμία δυνήν. Συμμετοχὴ μονόδρομος. Δίσις: (ΚΕ'—604).

— ΒΡΑΒΕΙΑ —

Α' «ΔΙΑΠΛΑΣΗ» 1922
Β' «ΔΟΝ ΚΙΧΑΤΗΣ» (Θερβάντες)
Γ' «ΑΝΑΣΤ' ΣΗ» (Τολστόν)
Δ' «ΝΑΥΤΟΠΟΛΙΣ» (Λοττι)
Ε' «ΧΙΟΥΜΟΡ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» (Τουαίην)
ΣΤ' «ΦΑΝΤΑΣΤ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» (Πούσκιν)
Ζ' «ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΟ» (Μαννέτ)
Περὶ ἐνός ἀπ' ὧν «Πανόραμα». Συμμετοχὴ ποιητικῶν Διαγωνισμοῦ μονόδρομος. Φιλικά: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

(ΚΕ'—1249)

Α ΠΙΣΤΕ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ». Ἐγὼ ἐστειλά στὸν διαγωνισμὸν σου κέσν με ἀπεκάλυψε. Ὡστε αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς σου. Μπορῶ! Ἀλλὰ μὴ σκάς: δὲν με ἀπεκάλυψε; μὴ σὰ μέλει καὶ ἐγὼ εἶνα λάβει τὰ μέτρα μου, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι εἶσαι ὁ ἀπιστότατος ἐσπερινὸς σὺλλογος. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΚΟΥΔΗΣ

(ΚΕ'—1250)

Κίτρινα καὶ Πράσινα Παλιάτσον. ἔλαβα! εὐχαριστῶ. Συγχωρήστε με γιὰ τὴν ἀργασιὰ τοῦ γινώσκοντος ἀδελὰ μου. Στέλλω προσεχῶς. Γιού-Γιού

(ΚΕ'—1251)

Ε λληνόπουλο, Νεκροδουλοῦδο, Κεῖνάνι, Βιολέτινη, Ἀσπαρτή, λάβαμε εὐχαριστοῦμε. ΑΡΑΠΑΚΙ—ΣΑΠΦΩ

(ΚΕ'—1252)

Ο χι. ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ... ἐλπίζω μονάχα. ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΕ'—1253)

ΜΙΚΡΕ ΔΙΚΟΥΔΗ, συμμαχίαν δέχομαι. Ἀνταλλάσσουμε καὶ ἕνα τετραδιάκι. ΚΑΛΧΑΣ

(ΚΕ'—1254)

Α ριστοκρατία, στέλλω με πολλή μου εὐχαριστίαν. ὙΜΝΕ, δέχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Δίσις; ἡ μέση Ἀπλάσσω; Γιού-Γιού

(ΚΕ'—1255)

Ε λληνόπουλο, ἐστειλά λάβετε; Σολάνη, εὐχαριστῶ. ἔλαβα! Γελασία, ἡ γνωριμία σας μεγάλη μου χαρά. ΑΣΑΜΑΣ

(ΚΕ'—1256)

Παρατείνω τὸν Διαγωνισμὸν (ΚΕ'—1122). Περιμένω ἀπὸ ὧν σας μέλει 20ης Νοεμβρίου. Μαρίαν Χριστοπούλου.

(ΚΕ'—1257)

Πρωτοπαλινόντας στὸ εὐγενικὸ ἀσπιδόπαι τῆς Διαπλάσεως χαίρετὸ τὰ Διαπλάσσοῦλα, ἰδιαίτερὰ τὴν Κουκίτσα γιὰ τὴν διορηθὴ καὶ ἀληθινὴ σιλουέττα τῆς Γιού-Γιού. Γεῖά σου, Κουκίτσα. Ρέπορτερ

(ΚΕ'—1258)

Γιού-Γιού, Κουκίτσα, Προξενίε, Σολάνη, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μοῦ φερῶ εὐτυχία. Ρέπορτερ

(ΚΕ'—1259)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

Ἀ νερσοτρόβιλε, πόθεν ἐξάγεις ὅτι χρεῖν ἀποφυγῆς στοιχηματὸς διελύθη; Ἀναμένετε ἐπιστολὴν μας ὁ σύλλογος «Κεραυνός» διατηρεῖται ἀπὸ ψευδώνυμα τιμῆς ἐνεκεν καὶ ἀνδράς. Οἱ «ΚΕΡΑΥΝΗΤΑΙ»

(ΚΕ'—1260)

ΤΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΦΗΛΙΣΜΑ ΤΟΥ 1925

(ΚΕ'—1261)

Μ παίνοντες στὸ κομψὸ ασπιδόπαι μας ἀνελάμε τὸ ζουναρί μας δέκα πιθαμὲς καὶ ἄλλοι σ' ὅποιον τὸ πατήσι. ΓΙΑ ΝΑ ΣΕΡΕΤΕ ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΙΤΣΟΣ

(ΚΕ'—1262)

Π ατρινὸ Ναυτάκι — Γεωργόπουλος. Ἀούα! Τί γίνεσαι ἀδερφάκι; Ἐγὼ δ' Ἀπάης.

(ΚΕ'—1263)

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΙΕΡΡΟΤΣ, ἀρχηγὸς τῶν «ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ» θελοντας νὰ συμπληρώσῃ τὸ λεύκωμά του, γιὰ νὰ ἔχῃ ἀνάμνησιν τῆς διαπλάσεως του ζωῆς, ἔητ' ἀπ' ὅλα τὰ Διαπλάσσοῦλα, μικροῦς καὶ μεγάλους, ἕνα τους τετραδιάκι, ἐξαιρετικὰ ἀπὸ ὧν γράφουν στὴ Σ. Σ. Σ.

ΒΡΑΒΕΙΑ. α') Τρεῖς Σωματοφόλας, β') Τὰ τέκνα τοῦ Πλοῦταρχου Γράν, γ') Τ' ἀγοράκι μου, δ') Ὁ Μπαρμπάδης. Προθεσμία δυνήν. Δίσις: Α. Βασιλείου, Σισίνη 17, Πατρῶν. ΔΙΑΠΛΑΣΣΟΠΟΥΛΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 13ος, καὶ 19ος. Ἐκαστος, τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφός, δρ. 70 καὶ ραμμένος δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς. Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 6,50, ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 13,50 — εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος.